

[Chr. A. Christiansen.]

Tilfældet med andre Kontorer, der sorterer under et eller andet Ministerium.

Der staar i Stk. 10 følgende: „Udviser en Arbejdsgiver Forsømmelighed ved Opfyldelsen af de ham i Henhold til de foranstaaende Regler paahvilende Forpligtelser, straffes han med Bøde...“ I denne Forbindelse kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning om, at det maaske vilde have været gavnligt, om vi havde haft en eller anden Straffebestemmelse i Ferieloven.

Lovens § 31, Stk. 3 og 4, skal udgaa. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at spørge: hvorfor saa ikke ogsaa Stykkerne 5, 7 og 8?

Hvad angaar det af os stillede Forslag, staar der klart og tydeligt, at § 4 A skal udgaa, men der er ingen Bagtanke ved dette. Naar vi skriver, at Paragraffen skal udgaa, skal den ikke opstaa senere hen.

Med Hensyn til Særbestemmelsen for unge — Lovens § 13 —, maa det ogsaa være naturligt, at den udgaar nu. I det Forslag angaaende Arbejdsmandskonflikten, der nu er ophøjet til Lov, er Bestemmelsen angaaende mindre Løn for Arbejdere under 23 Aar udgaaet. Tiden maa være inde til, at man ikke paa den Maade sætter Skel mellem Arbejderne. Lige Løn for lige Arbejde og lige Vilkaar paa anden Maade maa være Løsenet.

Til § 15, hvor Parentesen i og for sig ikke er helt rigtig — der staar: „(Karenstid)“, det er 26 Ugers Bestemmelsen for unge og Statstilskuddet for unge under 22 Aar —, har vi samme Betragtninger som til § 13. Hvad angaar Stk. 5 i § 16, som jo er den Uretfærdighed, maa man vel nok sige, der kom ind i Arbejdsløshedsloven i 1942, foreslaar vi, at 2det og 3die Punktum skal udgaa. Som man ved, er det denne Karenstid; det her drejer sig om, som kan gaa helt op til 25 Dage. Det maa i Sandhedens Interesse dog siges, at der faktisk ikke i den daglige Administration administreres efter den Ordlyd, som Paragraffen har. Det er i og for sig ikke saa meget den i Faget gældende Løn, der nu er knæsat som afgørende, det er mere den personlig fortjente Løn. Det har ved Arbejdsdirektoratets og Arbejdsministeriets Afgørelser vist sig, at det andet var alt for uretfærdigt, men hele Paragraffen i sig selv kan der ikke siges et godt Ord om.

I Stk. 8 siger vi: „For en Kasse, der i større Omfang tæller Sæsonarbejdere blandt sine nydende Medlemmer, skal det af Socialministeren — efter forud indhentet Erklæring fra Arbejdsnævnet — fastsættes, enten at Understøttelse ikke skal kunne ydes Kassens Medlemmer eller de paagældende Sæson-

arbejdere paa saadanne nærmere angivne Tider af Aaret, hvor der sædvanligvis indtræder Ledighed, eller at Understøttelse først skal kunne ydes, naar Arbejdsløshedens Varighed har strakt sig over et længere Antal Dage end 6.“

Vi maa altsaa bort fra alt, hvad der hedder Karenstid, det maa være det Maal, der maa arbejdes hen til. Vi har den Opfattelse, at Arbejderne har Ret til Arbejde. Samtidig har de ogsaa Pligt til at tage Arbejde fremfor Understøttelse, men naar der ikke kan skaffes Arbejde, har de Ret til uden længere fastsat eller anden vilkaarlig Karenstid at opbevære en tilsvarende Godtgørelse for Arbejdstab. Det er vort principielle Standpunkt, og det er det, vi ikke vil unnlade at fremføre saa tydeligt, som det kan gøres her fra denne Talerstol, forinden Forslaget gaar i Udvalg.

Jeg skal ikke komme ind paa den sidste Paragraf i vort Forslag, idet den kun tilsigter at indføre de nødvendige Rettelser i selve Opbygningen af Loven.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Bundvad, der udtalte, at vort Forslag er en gammel Kending, stillet af det ærede Medlems eget Parti den 18. Januar, at dette i og for sig er rigtigt, men hvorfor sur over, at vi, der jo stemte for dette Forslag dengang, nu stiller det igen? Det ærede Medlem sagde, at han nærede mindre pæne Tanker. Jeg kunde fristes til at sige: Fy, Hr. Bundvad, det gør jeg ikke om det ærede Medlem. Det skal ingen Hemmelighed være, at saafremt det ikke lykkes at gennemføre de nødvendige Ændringer i denne Omgang, vil vi og vort Parti rejse Spørgsmaalet igen og igen. Det er jo saaledes, at de Bestemmelser i 1942 gennemførtes af et socialdemokratisk Ministerium. Hvorfor skulde vi saa føle os helt sikre paa, at Socialdemokratiet agtede at tilbagekalde og ophæve disse Bestemmelser? Vort Parti vil i hvert Fald hævde vor Ret til at rejse dette Spørgsmaal, saa længe og saa ofte vi vil have Anledning til det.

Til det ærede Medlem Hr. Sønderup vil jeg gerne sige, naar det ærede Medlem udtalte, at Kasserne efterhaanden oppebærer et offentligt Tilskud paa henvend $\frac{2}{3}$ af de udbetalte Beløb, at jeg har ikke kunnét finde ud af, at dette er Tilfældet. Det er saadan, at vanskeligt stillede Kasser og kriseramte Kasser ikke faar samme Tilskud fra de offentlige Midler som de øvrige Kategorier af Kasser. Jeg tror, det er en lille Smule for flot, naar man siger, det beløber sig til ca. $\frac{2}{3}$.

Angaaende vort Forslag udtalte det